

ΡΗΜΑΤΑ ΖΩΗΣ Γ' ΚΥΡΙΑΚΗ ΛΟΥΚΑ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΔΕΛΤΙΟ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ
ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΩΝ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΕΦΑΡΜΟΓΩΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑΣΣΑΝΔΡΕΙΑΣ
«Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΟΣ»

Ἐπιμελητής ὕλης:
Πρωτοπρεσβύτερος Κων. Πλευράκης
ΤΘ 60060, 570 01 ΘΕΡΜΗ Τηλ. 462 744 Fax: 463-455

6 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2024

Θωμᾶ Ἀποστόλου ἐκ τῶν Δώδεκα (τοῦ
Διδύμου),
Ἐρωτηίδος μάρτυρος
Ἦχος πλ. β' Ἑωθινόν δ'

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

ΕΩΘΙΝΟΝ Δ'
Λουκ. 24,1-12.

**ΟΙ ΜΥΡΟΦΟΡΕΣ ΑΝΑΓΓΕΛΛΟΥΝ
ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΣΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ ΤΟΥ
Ο ΠΕΤΡΟΣ ΤΡΕΧΕΙ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ
ΤΟΝ ΒΡΙΣΚΕΙ ΚΕΝΟ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΖΕΙ**

Ἡ περικοπή τοῦ ὄ Εὐαγγελίου περιγράφει τήν πρώτη ἐμπειρία καί μαρτυρία τῶν Μυροφόρων. Εἶναι μιά ἀναλυτικώτερη ἐκθεση τῶν ἐπισκέψεων τῶν Μαθητριῶν καί τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ στόν τάφο, τό πρωί τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς Ἀναστάσεως, ἀπό τόν Εὐαγγελιστή Λουκά.

Τό πρωί τῆς Μιάς τῶν Σαββάτων οἱ Μυροφόρες πῆγαν στόν τάφο τοῦ Ἰησοῦ καί βρῆκαν τήν πέτρα σηκωμένη καί τόν τάφο ἄδειο. Δύο ἄνδρες μέ ἀπαστράπτουσες φορεσιές ὑπενδυμίζουσαν σ' αὐτές τούς λόγους τοῦ Ἰησοῦ, πού προέλεγε τό θάνατο καί τήν Ἀνάστασή Του.

Οἱ Μυροφόρες τρέχουν καί ἐνημερώνουν τούς Μαθητές καί τούς ἄλλους καί αὐτοί νομίζουσαν ὅτι οἱ γυναῖκες βρίσκονται σέ παραλήρημα. Ὁ Πέτρος ὅμως τρέχει στό μνήμα, διαπιστώνει τά ἴδια καί θαυμάζει.

1 **Τ**ῆ μιά τῶν Σαββάτων ὄρθρου βαθέος ἤλθον γυναῖκες ἐπί τό μνήμα φέρουσαι ἄ ἡτοιμάσαν ἀρώματα καί τινες σύν αὐταῖς.

Τήν ἐπομένη ἡμέρα μετά τό Σάββατο ἀπό τά βαδιά χαράματα ἤρθαν οἱ γυναῖκες στόν τάφο ἔχοντας Τά ἀρώματα πού εἶχαν ἐτοιμάσει ἤρθαν καί μερικές

ἄλλες μαζί τους.

2 Εὗρον δέ τόν λίθον

ἀποκεκυλισμένον ἀπό τοῦ μνημείου·

3 καί εἰσελθοῦσαι

οὐχ εὗρον τό σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

Βρῆκαν τότε τήν πέτρα κυλισμένη ἀπό

τό μνήμα καί ὅταν μπῆκαν σ' αὐτό δέν

βρῆκαν τό σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

4 Καί ἐγένετο ἐν τῷ διαπορεῖσθαι αὐτάς

περί τούτου

καί ἰδοῦ δύο ἄνδρες ἐπέστησαν αὐταῖς

ἐν ἐσθήσεσιν ἀστραπτούσαις.

Καθώς ἀποροῦσαν γι' αὐτό, φάνηκαν

μπροστά τους δύο ἄνδρες μέ ἀστραφτερές

στολές.

5 Ἐμφόβων δέ γενομένων αὐτῶν

καί κλινουσῶν τό πρόσωπον εἰς τήν γῆν,

εἶπον πρὸς αὐτάς·

τί ζητεῖτε τόν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν;

Κι ἐνῶ κατατρομαγμένες εἶχαν σκυμι-

μένο τό πρόσωπο τους πρὸς τή γῆ, τίς

ρώτησαν:

Τί ζητᾶτε τόν ζωντανό ἀνάμεσα στοὺς

νεκρούς;

6 Οὐκ ἐστὶν ὧδε, ἀλλ' ἠγέρθη·

μνήσθητε ὡς ἐλάλησεν ὑμῖν

ἔτι ὢν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, λέγων

7 ὅτι δεῖ τόν Υἱόν τοῦ ἀνθρώπου

παραδοθῆναι.

εις χειρας ανθρώπων ἀμαρτωλῶν,
καί σταυρωθῆναι
καί τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστῆναι.

Δέν εἶναι ἐδῶ, ἀναστήθηκε!

Θυμηθεῖτε τί σᾶς εἶπε, ὅταν ἀκόμη ἦταν
στή Γαλιλαία. Σᾶς εἶπε ὅτι ὁ Υἱός τοῦ
ἀνθρώπου πρέπει νά παραδοθεῖ στά
χέρια τῶν ἐχθρῶν τοῦ Θεοῦ, νά σταυρω-
θεῖ καί τήν τρίτη ἡμέρα ν' ἀναστηθεῖ.

8 **Καί ἐμνήσθησαν τῶν ῥημάτων αὐτοῦ**

Θυμήθηκαν τότε τά λόγια του.

9 **καί ὑποστρέψασαι ἀπό τοῦ μνημείου
ἀπήγγειλαν ταῦτα πάντα τοῖς ἑνδεκα
καί πᾶσι τοῖς λοιποῖς.**

Ἐπέστρεψαν ἀπό τό μνήμα κι ἀνήγγει-
λαν ὅλα αὐτά στούς ἑνδεκα μαθητές καί
σ' ὅλους τούς ἄλλους.

10 **Ἦσαν δέ ἡ Μαγδαληνή Μαρία
καί Ἰωάννα καί Μαρία Ἰακώβου
καί αἱ λοιπαί σύν αὐταῖς,**

αἱ ἔλεγον πρός τούς ἀποστόλους ταῦτα.

Αὐτές πού τά ἔλεγον αὐτά στούς ἀπο-
στόλους ἦταν ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή, ἡ
Ἰωάννα, ἡ Μαρία, ἡ μητέρα τοῦ Ἰακώβου
καί οἱ ὑπόλοιπες πού ἦταν μαζί τους.

11 **Καί ἐφάνησαν ἐνώπιον αὐτῶν
ὡσεὶ λῆρος τά ῥήματα αὐτῶν
καί ἠπίστουν αὐταῖς.**

Τά λόγια αὐτά τούς φάνηκαν σάν παρα-

λήρημα καὶ δέν τίς πίστευαν.

12 Ὁ δὲ Πέτρος ἀναστάς
ἔδραμεν ἐπὶ τὸ μνημεῖον
καὶ παρακύψας
εἰσέβη τὰ ὀθόνια κείμενα μόνα
καὶ ἀπῆλθε
πρὸς ἑαυτὸν θαυμάζων τὸ γεγονός.

Ὁ Πέτρος ὁμῶς σηκώθηκε κι ἔτρεξε στὸ
μνήμα. Ὅταν ἔσκυψε, εἶδε τὰ σάβανα
μόνα καὶ γύρισε σπίτι του γεμᾶτος
ἀπορία γι' αὐτὸ πού ἔγινε.

Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι
προσκυνήσωμεν ἅγιον Κύριον Ἰησοῦν,
τόν μόνον ἀναμάρτητον.
Τόν Σταυρόν σου, Χριστέ, προσκυνοῦμεν
καὶ τήν ἁγίαν σου Ἀνάστασιν
ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν·
σύ γάρ εἶ Θεός ἡμῶν,
ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν,
τό ὄνομά σου ὀνομάζομεν.
Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί,
προσκυνήσωμεν τήν τοῦ Χριστοῦ
ἁγίαν Ἀνάστασιν·
ἰδοὺ γάρ ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ
χαρὰ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ.
Διὰ παντός εὐλογοῦντες τόν Κύριον
ὑμνοῦμεν τήν ἀνάστασιν αὐτοῦ·

Σταυρόν γάρ ὑπομείνας δι' ἡμᾶς
θανάτῳ θάνατον ὤλεσεν.

ΨΑΛΜΟΣ Ν' (50)

Ὁ Ν' Ψαλμός τίς Κυριακές
μετά τό Ἑωθινό Εὐαγγέλιο
ψάλλεται ἀντιφωνικά ἀπό τούς δύο χορούς.
Τίς καθημερινές
μετά τό Εὐαγγέλιο τοῦ Ὁρθρου ἀναγινώ-
σκεται, χῦμα.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τό μέγα ἔλεός
Σου
καί κατὰ τό πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου
ἐξάλειψον τό ἀνόμημά μου.

Ἐπί πλεῖον πλῦνόν με ἀπό τῆς ἀνομίας
μου
καί ἀπό τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με.

Ὅτι τήν ἀνομίαν μου ἐγώ γινώσκω
καί ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστι διά πα-
ντός.

Σοί μόνῳ ἤμαρτον
καί τό πονηρόν ἐνώπιον Σου ἐποίησα,
ὅπως ἄν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις Σου
καί νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί Σε.

Ἰδοῦ γάρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην
καί ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ
μου.

Ἰδοῦ γάρ ἀλήθειαν ἠγάπησας,
τά ἄδηλα καί τά κρύφια
τῆς σοφίας Σου ἐδήλωσάς μοι.

Ραντιεῖς με ὑσώπῳ καί καθαρισθήσομαι,
πλυνεῖς με καί ὑπέρ χιόνα λευκανθήσομαι.

Ἄκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καί εὐφροσύνην,
ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα.

Ἀπόστρεψον τό πρόσωπόν Σου
ἀπό τῶν ἁμαρτιῶν μου
καί πάσας τάς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.

Καρδίαν καθάραν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός,
καί πνεῦμα εὐθές ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Μή ἀπορρίψης με ἀπό τοῦ προσώπου Σου
καί τό Πνεῦμα Σου τό ἅγιον
μή ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ.

Ἀπόδος μοι τήν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Σου
καί πνεύματι ἠγεμονικῶ στήριξόν με.

Διδάξω ἀνόμους τάς ὁδοῦς Σου
καί ἀσεβεῖς ἐπί Σέ ἐπιστρέψουσιν.

Ρῦσαι με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός,

ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου·
ἀγαλλιάζεται ἡ γλῶσσα μου τὴν δικαιοσύ-
νην Σου.

Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις
καὶ τό στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν
Σου.

Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν-
ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.

Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον·
Καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινω-
μένην
ὁ Θεός οὐκ ἐξουδενώσει.

Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ Σου
τὴν Σιών
καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ.

Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης,
ἀναφοράν καὶ ὀλοκαυτώματα.
Τότε ἀνοίσουσιν
ἐπὶ τό θυσιαστήριόν Σου μόσχους.

Δόξα Πατρί καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύ-
ματι.

Ταῖς τῶν Ἀποστόλων πρεσβείαις,
Ἐλεῆμον,
ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἡμῶν ἐγκλη-
μάτων.

Καί νῦν καί ἀεὶ
καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον,
ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλη-
μάτων.

Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός,
κατά τό μέγα ἔλεός σου
καί κατά τό πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν σου
ἐξάλειψον τό ἀνόμημά μου.

Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς ἀπό τοῦ τάφου,
καθώς προεῖπεν,
ἔδωκεν ἡμῖν τήν αἰώνιον ζωήν
καί μέγα ἔλεος.

ΣΩΣΟΝ Ο ΘΕΟΣ ΤΟΝ ΛΑΟΝ ΣΟΥ

*Ἡ ἱκετευτική προσευχή τῆς Ἐκκλησίας συ-
νεχίζεται μέ ἐπιμονή πρὸς τόν ἴδιο στόχο καί
διευρύνεται τώρα ἐπικαλούμενη σέ ἐνίσχυση
τίς πρεσβεῖες ὄλων τῶν ἀγίων.*

Σῶσον, ὁ Θεός, τόν λαόν σου
καί εὐλόγησον τήν κληρονομίαν σου·
ἐπίσκεψαι τόν κόσμον σου
ἐν ἔλεει καί οἰκτιρμοῖς·
ὑψωσον κέρας Χριστιανῶν ὀρθοδόξων
καί κατάπεμψον ἐφ' ἡμᾶς

τά ἐλέη σου τά πλούσια
 πρεσβείαις

.....

Εὐχή Ι΄ τοῦ Ὁρθρου

Ἡ ἱκεσία τῆς Ἐκκλησίας
 πού ἀποτελεῖ τήν καρδιά τοῦ Ὁρθρου
 κορυφώνεται στήν παρακάτω προσευχή
 μετανοίας καί ἐξομολογήσεως

Κύριε, ὁ Θεός ἡμῶν,
 ὁ τήν διά μετανοίας ἄφεσιν
 τοῖς ἀνθρώποις δωρησάμενος
 καί τύπον ἡμῖν ἐπιγνώσεως
 ἀμαρτημάτων καί ἐξομολογήσεως
 τήν τοῦ προφήτου Δαβίδ μετάνοιαν
 πρὸς συγχώρησιν ὑποδείξας,

Κύριε καί Θεέ μας,

Ἐσύ που ἐχάρισες στούς ἀνθρώπους
 τή δωρεά τῆς ἀφέσεως ὅταν μετανοοῦν

καί μᾶς ὑπέδειξες

τή μετάνοια τοῦ Δαβίδ,

ὥστε νά κατανοοῦμε

καί νά ἐξομολογοῦμαστε

τά ἀμαρτήματα μας,

γιά νά συγχωρούμαστε,

Αὐτός, Δέσποτα,

πολλοῖς ἡμᾶς καί μεγάλοις

περιπεπτωκότας πλημμελήμασιν,

ἐλέησον κατὰ τό μέγα σου ἔλεος·
καί κατὰ τό πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου
ἐξάλειψον τά ἀνομήματα ἡμῶν.

Ἐσύ, Δέσποτα, ἐλέησε κι ἐμᾶς
πού ἔχομε περιπέσει σέ πολλά
καί μεγάλα ἀμαρτήματα,
μέ τό μεγάλο Σου ἔλεος
καί μέ τήν πολλή εὐσπλαγχνία Σου
σβῆσε τά ἀνομήματά μας.

Ὅτι σοί ἡμάρτομεν, Κύριε,
τῷ καί τά ἄδηλα καί τά κρύφια
τῆς καρδίας τῶν ἀνθρώπων γινώσκοντι
καί μόνῳ ἔχοντι ἐξουσίαν
ἀφιέναι ἀμαρτίας.

Γιατί σέ Σένα ἀμαρτήσαμε, Κύριε,
πού καί τά κρυφά καί τά φανερά
τῆς καρδιάς τῶν ἀνθρώπων γνωρίζεις
καί εἶσαι ὁ μόνος
πού ἔχεις τήν ἐξουσία
νά συγχωρῆς ἀμαρτίες.

Καρδίαν δέ καθαρὰν κτίσας ἐν ἡμῖν
καί πνεύματι ἡγεμονικῷ
στηρίξας ἡμᾶς
καί τήν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου
γνωρίσας ἡμῖν,
μή ἀπορρίψῃς ἡμᾶς
ἀπό τοῦ προσώπου σου·

Χτίσε μέσα μας καθαρή καρδιά.

Στήριξέ μας
 μέ τό ἡγεμονικό Σου Πνεῦμα.
 Χάρισέ μας τή χαρά
 καί τήν ἀγαλλίαση τῆς σωτηρίας Σου
 καί μή μᾶς ἀπορρίψης
 ἀπό τό πρόσωπό Σου.

ἀλλ' εὐδόκησον,
 ὡς ἀγαθός καί φιλάνθρωπος,
 μέχρι τῆς ἐσχάτης ἡμῶν ἀναπνοῆς
 προσφέρειν σοι θυσίαν δικαιοσύνης
 καί ἀναφοράν

ἐν τοῖς ἀγίοις σου θυσιαστηρίοις.

Ἄλλά δέξου μας, καθὼς εἶσαι ἀγαθός
 καί φιλάνθρωπος Θεός
 νά Σοῦ προσφέρωμε,
 ὡς τήν τελευταία μας ἀναπνοή,
 στά ἅγια θυσιαστήριά Σου
 τήν εὐχαριστήρια θυσία καί Ἀναφορά
 γιά τή σωτηρία πού μᾶς χάρισες
 διά τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ
 καί Λόγου Σου.

Ἐλέει καί οἰκτιρμοῖς
 καί φιλανθρωπία
 τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ,
 μεθ' οὗ εὐλογητός εἶ,
 σὺν τῷ παναγίῳ καί ἀγαθῷ
 καί ζωοποιῷ σου Πνεύματι,

νῦν καί ἀεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώ-
νων.

Ὅλα αὐτά Σοῦ τά ζητοῦμε,
ὄχι γιατί τά δικαιούμαστε,
ἤ γιατί μᾶς ἀξίζουν,
ἀλλά γιά τό ἔλεος, τοὺς οἰκτιρμούς
καί τή φιλανθρωπία
τοῦ Μονογενοῦς Σου Υἱοῦ.
Μαζί μέ Αὐτόν Σέ εὐλογοῦμε,
καί μέ τό πανάγιο, τό ἀγαθό
καί ζωοποιό Σου Πνεῦμα,
τώρα καί πάντοτε
καί στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Τό Συναξάριον ἀπό τό Μηναιῖο

Καταβασία. Ἦχος δ'.

Ὦδὴ α'.

Ἀνοίξω τό στόμα μου
καί πληρωθήσεται Πνεύματος·
καί λόγον ἐρεύξομαι τῇ Βασιλίδι Μητρί·
καί ὀφθήσομαι φαιδρῶς πανηγυρίζων·
καί ἄσω γηθόμενος ταύτης τά θαύματα.

Ὦδὴ γ'.

Τοὺς Σοὺς ὑμνολόγους, Θεοτόκε,
ὡς ζῶσα καί ἄφθονος Πηγῆ,

διάσον συγκροτήσαντας
 πνευματικόν στερέωσον
 καί ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ Σου
 στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Ὦδὴ δ'.

Τήν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν
 τῆς ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως
 Σοῦ τοῦ Ὑψίστου ὁ Προφήτης Ἀββακούμ
 κατανοῶν ἐκραύγαζεν·
 Δόξα τῇ δυνάμει Σου, Κύριε.

Ὦδὴ ε'.

Εξέστη τά σύμπαντα
 ἐπί τῇ θείᾳ δόξῃ Σου,
 Σύ γάρ, Ἀπειρόγαμε Παρθένε,
 ἔσχες ἐν μήτρᾳ τόν ἐπί πάντων Θεόν
 καί τέτοκας ἄχρονον Υἱόν
 πᾶσι τοῖς ὕμνοῦσι Σε
 σωτηρίαν βραβεύοντα.

Ὦδὴ στ'.

Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον
 τελοῦντες ἐορτήν οἱ θεόφρονες
 τῆς Θεομήτορος
 δεῦτε τάς χεῖρας κροτήσωμεν
 τόν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες.

Ὦδὴ ζ΄.

Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες
παρά τόν Κτίσαντα, ἀλλά πυρός ἀπειλήν
ἀνδρείως πατήσαντες
χαίροντες ἔψαλλον.

Ἵπερύμνητε, ὁ τῶν πατέρων Κύριος
καί Θεός εὐλογητός εἶ.

Αινοῦμεν, εὐλογοῦμεν
καί προσκυνοῦμεν τόν Κύριον.

Ὦδὴ η΄.

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ
ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο
τότε μὲν τυπούμενος,
νῦν δέ ἐνεργούμενος·
τήν οἰκουμένην ἅπασαν
ἀγείρει ψάλλουσιν·
Τόν Κύριον ὑμνεῖτε τά ἔργα,
καί ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἡ Τιμιωτέρα.**Ὦδὴ θ΄.**

Ἄπας γηγενῆς
σκιρτάτω τῷ πνεύματι
λαμπαδουχούμενος.
Πανηγυρίζετω δέ
ἀύλων Νόων φύσις γεραίρουσα
τήν ἱεράν πανήγυριν τῆς Θεομήτορος
καί βοάτω, χαίροις παμμακάριστε

Θεοτόκε, Ἄγνή, Ἄειπάρθενε.

Ἐξαποστειλάριον δ'

Ταῖς ἀρεταῖς ἀστράψαντες,
 ἴδωμεν ἐπιστάντας
 ἐν ζωηφόρῳ μνήματι
 ἄνδρας ἐν ἀστραπτούσαις
 ἐσθήσεσι μυροφόροις
 κλινούσαις εἰς γῆν ὄψιν·
 τοῦ οὐρανοῦ δεσπόζοντος
 ἔγερσιν διδαχθῶμεν
 καί πρὸς ζωὴν
 ἐν μνημείῳ δράμωμεν σὺν τῷ Πέτρῳ
 καὶ τόπραχθέν θουμάσαντες
 μείνωμεν Χριστόν βλέψαι.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου

Ἦχος β'. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Αυτόπτα καὶ Ἀπόστολε,
 Χριστοῦ τοῦ πανοικτίρμονος,
 εἰρήνην δώρησαι πάσῃ,
 τῇ οἰκουμένῃ καὶ νίκας,
 τῷ φιλοχρίστῳ Ἄνακτι,
 ἡμῖν πταισμάτων ἄφεσιν,
 καὶ σωτηρίαν αἵτησαι,
 τοῖς σὲ Θωμᾶ εὐφήμοῦσιν,
 ὡς μαθητὴν θεηγόρον.

Θεοτοκίον ὅμοιον

Πανάμωμε Μητρόδεε,

τὸ μέγα περιήχημα
 τῶν Ἀποστόλων, Μαρτύρων,
 καὶ Προφητῶν καὶ Ὁσίων
 τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Κύριον
 ἰλέωσαι τοῖς δούλοις σου
 ἡμῖν Θεογεννήτρια,
 ὅταν καθίσῃ τοῦ κρῖναι
 τὰ κατ' ἄξιαν ἐκάστω.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

*Στιχηρά ἀναστάσιμα τέσσερα
 ἀπό τὴν Ὀκτώηχο*

**Καὶ τὰ κάτωθι τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου
 Ἦχος β'. Ανατολίου**

*Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῶ,
 αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν χορδαῖς καὶ ὄργάνῳ.*

Χριστῷ ἠκολούθησας,
 Θωμᾶ Ἀπόστολε,
 καὶ τοῦ κόσμου κατεφρόνησας
 καὶ τὰ τούτου διδάγματα,
 ἐν τῷ ταμείῳ σου κρύψας,
 ἀνεδείχθης, Ἀπόστολος
 ὄθεν γενόμενος ἐν τοῖς ἔθνεσι,
 τὰς τούτων ὑπὸ τῆς πλάνης,
 καὶ τῶν παθῶν σκοτισθείσας ψυχάς,
 ἐντολαῖς τοῦ Σωτῆρος ἐφώτισας,
 πιστεύειν εἰς Τριάδα ὁμοούσιον.

*Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν κυμβάλοις εὐήχοις,
αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν κυμβάλοις ἀλαλαγμοῦ.
Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον.*

Χριστῷ ἠκολούθησας,
Θωμᾶ Ἀπόστολε...

*Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν
καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης
τὰ ῥήματα αὐτῶν
ἐν τῷ ἡλίῳ ἔθετο τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ.*

Τῷ τῆς γνώσεως θείῳ πυρί,
τὴν ψυχὴν καταυγασθεῖς,
ἐν πᾶσι τοῦ Δεσπότης μιμητῆς γέγονας,
ὡς ἔννομος μαθητῆς,
Θωμᾶ Ἀπόστολε·
τῷ γὰρ καλάμῳ τοῦ Σταυροῦ,
ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς ἀγνωσίας,
εὐσεβῶν ψυχὰς ἐζώγησας.
Ὅθεν καὶ τὴν τῶν Ἰνδῶν ἐξοφωμένην
διάνοιαν,
τῷ τοῦ θείου Πνεύματος ἀγκίστρῳ
ἐσαγήνευσας.
Χριστὸν τὸν Θεὸν αἰεὶ δυσώπει,
καὶ ἡμᾶς ῥυσθῆναι
τῆς τοῦ ἐχθροῦ ἐξοφωμένης ὀψευας,
καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ
ποίησιν δὲ χειρῶν Αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέω-
μα.

Τὸν τῆς ἀλείας θυθὸν καταλιπὼν,
τῷ τοῦ Σταυροῦ καλάμῳ
πίστει προσέδραμες,
καὶ ἐν αὐτῷ πάντα ἐζώγησας,
Θωμᾶ Ἀπόστολε·
διὸ καὶ τὴν ἄχραντον πλευρὰν τοῦ Λόγου,
τῇ χειρὶ ψηλαφήσας,
τῶν πεπαρμένων ἡλῶν τὰς ὠτειλάς,
τῷ δακτύλῳ κατιδεῖν κατηξίωσαι
Χριστῷ τῷ Θεῷ ἐκτενωῶς πρέσβευε αἰεὶ,
τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα...

Ἑωθινόν δοξαστικόν δ'

Ἦχος δ'.

Ἦρθρος ἦν βαθύς
καὶ αἱ γυναῖκες ἦλθον
ἐπὶ τό μνημῆμά Σου Χριστέ·
ἀλλά τό σῶμα οὐχ εὐρέθη
τό ποδούμενον αὐταῖς·
διὸ ἀπορουμέναις
οἱ ταῖς ἀστραπτούσαις ἐσθήσεσιν
ἐπιστάντες,
Τί τόν ζῶντα
μετά τῶν νεκρῶν ζητεῖτε; ἔλεγον·
ἠγέρθη, ὡς προεῖπε·

τί ἀμνημονεῖτε τῶν ῥημάτων Αὐτοῦ;
 Οἷς πεισθεῖσθαι
 τά ὀραθέντα ἐκήρυττον·
 ἀλλ' ἐδόκει λῆρος τά εὐαγγέλια.
 Οὕτως ἦσαν ἔτι νωθεῖς οἱ μαθηταί.
 Ἄλλ' ὁ Πέτρος ἔδραμε
 καί ιδὼν ἐδόξασέ Σου
 πρὸς ἑαυτὸν τά θαυμάσια.

Καί νῦν...

Υπερευλογημένη ὑπάρχεις...

Δοξολογία μεγάλη

Σήμερον σωτηρία...

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον

Ἦχος πλ. 6'

Ἄγγελικαὶ δυνάμεις ἐπὶ τό μνῆμα Σου
 καὶ οἱ φυλάσσοντες ἀπενεκρώθησαν·
 καὶ ἴστατο Μαρία ἐν τῷ τάφῳ,
 ζητοῦσα τό ἄχραντόν Σου Σῶμα·
 ἐσκύλευσας τόν Ἄδην,
 μή πειρασθεῖς ὑπ' αὐτοῦ·
 ὑπήντησας τῇ Παρθένω,
 δωρούμενος τήν ζωήν.
 Ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν, Κύριε, δόξα Σοι.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἀπο-

στόλου Θωμᾶ

Ἦχος γ΄

Απόστολε Ἅγιε Θωμᾶ,
πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ
ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν,
παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τοῦ ναοῦ...

Κοντάκιον

Ἦχος β΄ Αὐτόμελον

Προστασία τῶν Χριστιανῶν
ἀκαταίσχυντε,
μεσιτεία πρὸς τὸν Ποιητὴν ἀμετάθετε.
Μὴ παρίδης
ἁμαρτωλῶν δεήσεων φωνάς,
ἀλλὰ πρόφθασον, ὡς ἀγαθή,
εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν,
τῶν πιστῶς κραυγαζόντων σοι·
τάχυνον εἰς πρεσβείαν,
καὶ σπεῦσον εἰς ἰκεσίαν,
ἣ προστατεύουσα αἰεί,
Θεοτόκε, τῶν τιμώντων σε.

Ὁ εἰρμός τῆς εἰσόδου

τῆς Μ. Πέμπτης

Τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης
συνδεόμενοι οἱ Ἀπόστολοι
τῷ δεσπύζοντι τῶν ὄλων
ἑαυτοὺς Χριστῷ ἀναθέμενοι

ὠραίους πόδας ἔξαπενίζοντο εὐαγγελιζόμενοι πᾶσιν εἰρήνην.

Ο ΤΡΙΣΑΓΙΟΣ ΥΜΝΟΣ

Ἡ Εὐχή τοῦ Τρισαγίου

Ὁ Θεός, ὁ Ἅγιος,
ὁ ἐν Ἁγίοις ἀναπαύομενος,
ὁ τρισαγίῳ φωνῇ
ὑπὸ τῶν Σεραφεῖμ ἀνυμνούμενος
καὶ ὑπὸ τῶν Χερουβεῖμ δοξολογούμενος
καὶ ὑπὸ πάσης ἐπουρανίου δυνάμεως
προσκυνούμενος·
ὁ ἐκ τοῦ μή ὄντος
εἰς τό εἶναι παραγαγὼν τὰ σύμπαντα·
ὁ κτίσας τὸν ἄνθρωπον
κατ' εἰκόνα Σὴν καὶ ὁμοίωσιν
καὶ παντί Σου χαρίσματι κατακοσμήσας·
ὁ διδούς αἰτοῦντι σοφίαν καὶ σύνεσιν
καὶ μὴ παρορῶν ἁμαρτάνοντα,
ἀλλὰ θέμενος ἐπὶ σωτηρίᾳ μετάνοιαν·
ὁ καταξιώσας ἡμᾶς,
τούς ταπεινοὺς καὶ ἀναξίους δούλους Σου
καὶ ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ
στῆναι κατενώπιον τῆς δόξης
τοῦ ἁγίου Σου θυσιαστηρίου
καὶ τὴν ὀφειλομένην Σοι προσκύνησιν
καὶ δοξολογίαν προσάγειν·
Αὐτός, Δέσποτα, πρόσδεξαι

καί ἐκ στόματος ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν
 τόν τρισάγιον ὕμνον
 καί ἐπίσκεψαι ἡμᾶς ἐν τῇ χρηστότητί Σου.
 Συγχώρησον ἡμῖν πᾶν πλημμέλημα,
 ἐκούσιόν τε καί ἀκούσιον·
 ἀγίασον ἡμῶν τὰς ψυχάς καί τὰ σώματα
 καί δός ἡμῖν ἐν ὁσιότητι λατρεύειν Σοι
 πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν,
 πρεσβείαις τῆς Ἁγίας Θεοτόκου
 καί πάντων τῶν Ἁγίων,
 τῶν ἀπ' αἰῶνός Σοι εὐαρεστησάντων,

Ὅτι ἅγιος εἶ ὁ Θεός ἡμῶν
 καί Σοί τήν δόξαν ἀναπέμπομεν,
 τῷ Πατρὶ καί τῷ Υἱῷ
 καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,
 νῦν καί ἀεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Ἄγιος ὁ Θεός...

Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος
 ἐν ὀνόματι Κυρίου.
 Θεός, Κύριος καί ἐπέφανεν ἡμῖν!

Εὐλογημένος εἶ,
 ὁ ἐπὶ θρόνου δόξης τῆς βασιλείας Σου,
 ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβείμ,
 πάντοτε νῦν καί ἀεὶ
 καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΙΕ΄ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Προκειμενον. Ήχος πλ. β΄. Ψαλμός 27.

Σῶσον, Κύριε, τόν λαόν Σου 9
καί εὐλόγησον τήν κληρονομίαν Σου.

Πρός Σέ, Κύριε, κεκράζομαι ὁ Θεός μου. 29,9

Πρός Κορινθίους Β΄ Επιστολῆς Παύλου
τό ἀνάγνωσμα. (4,6-15)

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ

ΒΙΩΝΕΤΑΙ ΤΕΛΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΣΚΗΤΕΣ

Τό μυστικό καί οὐσιαστικό περιεχόμενο τῆς ζωῆς τῶν Χριστιανῶν εἶναι ἡ καθημερινή βίωση τοῦ θανάτου καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Αὐτό τό κατορθώνουν μέ τή βοήθεια τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ, πού τούς συνοδεύει πάντα καί τούς ἐνισχύει γιά νά ζοῦν τό Χριστό καί νά Τόν κηρύττουν μέ τή ζωή τους. Ἡ πιό χαρακτηριστική ἐφαρμογή αὐτοῦ τοῦ βιώματος τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, συναντᾶται στή ζωή τῶν ἀσκητῶν. Ἡ ἴδια περικοπή ἀναγινώσκεται στίς μνημέες μεγάλων ἀσκητῶν ὅπως τοῦ Ὁσίου Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου (11 Ἰ-αν.) καί τοῦ Ὁσίου Εὐθυμίου τοῦ Μεγάλου, (20 Ἰ-αν.) ὡς Βιβλικό θεμέλιο τῆς ζωῆς τῶν ἀσκητῶν καί συγχρόνως ὡς ἀποστολικός ὑπομνηματισμός καί ἔπαινός τους.

Β΄ Κορινθίους 4,6-15

Ἀδελφοί,

6 ὁ Θεός ὁ εἰπὼν ἐκ σκότους φῶς λάμψαι,

Ἄδελφοί, ὁ Θεός πού εἶπε νά λάμψη τό
φῶς μέσα ἀπό τό σκοτάδι

ὅς ἔλαμψεν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν

Αὐτός ἔλαμψε μέσα στίς καρδιές μας
πρός φωτισμόν τῆς γνώσεως

τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ

καί μᾶς φώτισε γιά νά γνωρίσωμε τή
δόξα Του

ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

7 Ἔχομεν δέ τόν θησαυρόν τοῦτον

Κρατοῦμε λοιπόν ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι
αὐτόν τό θησαυρό

ἐν ὀστρακίνοις σκεύεσιν,

μέσα στά ὀστράκινα σκεύη μας,

ἵνα ἡ ὑπερβολή τῆς δυνάμεως

ἦ τοῦ Θεοῦ καί μή ἐξ ἡμῶν,

ὥστε νά γίνεται φανερό πώς ἡ ὑπερβολι-
κή δύναμη πού ἐκδηλώνεται μέ τή ζωή
καί τά ἔργα μας προέρχεται ἀπό τό Θεό
καί ὄχι ἀπό μᾶς.

8 ἐν παντί θλιβόμενοι

ἀλλ' οὐ στενοχωρούμενοι,

Γιατί πιεζόμαστε ἀπό παντοῦ, ἀλλά δέ
στενοχωρούμαστε,

ἀπορούμενοι ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι,

βρισκόμαστε σέ ἀδιέξοδο, ἀλλά δέν

- ἀπελπίζομαστε,
 9 διωκόμενοι ἀλλ' οὐκ ἐγκαταλειπόμενοι,
 μᾶς καταδιώκουν, ἀλλὰ δέν ἐγκαταλει-
 πόμαστε ἀπό τό Θεό,
 καταβαλλόμενοι ἀλλ' οὐκ ἀπολλύμενοι,
 καταβαλλόμεσθε, ἀλλὰ δέ χανόμεσθε.
 10 πάντοτε τήν νέκρωσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ
 ἐν τῷ σώματι περιφέροντες,
 Πάντοτε φέρομε στό σώμα μας τή νέ-
 κρωση-τό θάνατο τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ
 ζῶντες ὡς σταυρωμένοι μαζί μέ τό Χρι-
 στό
 ἵνα καί ἡ ζωή τοῦ Ἰησοῦ
 ἐν τῷ σώματι ἡμῶν φανερωθῇ.
 ὥστε ἡ ζωή τοῦ ἀναστημένου Ἰησοῦ
 νά φανερωθῇ καί στό δικό μας σώμα.
 11 Ἄει γάρ ἡμεῖς οἱ ζῶντες
 Ἔτσι πάντοτε ἐμεῖς οἱ ζωντανοί
 εἰς θάνατον παραδιδόμεθα διά Ἰησοῦν,
 παραδίδομε τόν ἑαυτό μας στό θάνατο
 γιά χάρη τοῦ Ἰησοῦ.
 ἵνα καί ἡ ζωή τοῦ Ἰησοῦ φανερωθῇ
 γιά νά φανερωθῇ ἡ ζωή τοῦ Ἰησοῦ
 ἐν τῇ θνητῇ σαρκί ἡμῶν.
 στό θνητό σώμα μας.
 12 Ὅστε ὁ μέν θάνατος ἐν ἡμῖν ἐνεργεῖται,
 ἔτσι λοιπόν σέ μᾶς μέν εἶναι ἐνεργός κά-
 δε μέρα ὁ θάνατος, ζοῦμε δηλαδή κάτω

ἀπό τήν ἐνεργό ἀπειλή τοῦ θανάτου,
ἢ δέ ζωή ἐν ὑμῖν.

ἔσεῖς ὅμως μέ τούς δικούς μας κινδύνους
κερδίζετε τήν ἀληθινή ζωή.

13 Ἐχοντες δέ

τό αὐτό πνεῦμα τῆς πίστεως
κατά τό γεγραμμένον,

Ἐπειδή ὅμως ἔχουμε τό ἴδιο πνεῦμα τῆς
πίστεως στό Θεό σύμφωνα μέ αὐτό πού
λέει ἡ Ἁγία Γραφή:

«ἐπίστευσα, διό ἐλάλησα»

πίστεψα στό Θεό γι' αὐτό καί μίλησα,
καί ἡμεῖς πιστεύομεν,
διό καί λαλοῦμεν,

κι ἐμεῖς πιστεύομε στό Θεό, γι' αὐτό καί
μιλοῦμε μέ τό κήρυγμά μας.

14 εἰδότες ὅτι ὁ ἐγείρας τόν Κύριον Ἰησοῦν

Γιατί γνωρίζομε ὅτι ὁ Θεός πού ἀνέστη-
σε τόν Κύριο Ἰησοῦ,

καί ἡμᾶς διά Ἰησοῦ ἐγερεῖ
καί παραστήσει σύν ὑμῖν.

θά ἀναστήσει κι ἐμᾶς διά τοῦ Ἰησοῦ καί
θά μᾶς παρουσιάσει μπροστά στό βῆμα
Του μαζί σας.

15 Τά γάρ πάντα δι' ὑμᾶς,

Γιατί ὅλα γίνονται γιά χάρη σας.

ἵνα ἡ χάρις πλεονάσασα
διά τῶν πλειόνων

ὥστε νά πλεονάσῃ ἡ χάρη μέ τό νά χυθῇ
πάνω σέ πολλούς
τήν εὐχαριστίαν περισσεύσῃ
εἰς τήν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

καί νά προκαλέσῃ τήν περίσσεια αὔξησῃ
τῆς εὐχαριστίας τῶν ἀνθρώπων γιά νά
δοξάζεται ὁ Θεός.

«ΑΛΛΗΛΟΥΪΑΡΙΟΝ»

Ἦχος πλ. 6'. Ψαλμός 90.

Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα.

Ο κατοικῶν ἐν βοηθείᾳ τοῦ Ὑψίστου.

ἐν σκέπη τοῦ Θεοῦ τοῦ οὐρανοῦ ἀλυσθήσεται.

Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα.

Ερεῖ τῷ Κυρίῳ· Ἀντιλήπτωρ μου εἶ

καί καταφυγή μου, ὁ Θεός μου,

καί ἐλπιδῶ ἐπ' Αὐτόν.

Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα.

Οὐ προσελεύσεται πρός σέ κακά

καί μάστιξ οὐκ ἐγγιεῖ ἐν τῷ σκηνώματί σου.

Ὅτι τοῖς Ἀγγέλοις Αὐτοῦ ἐντελεῖται περί σου

τοῦ διαφυλάξαι σε, ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς σου.

Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα.

Οτι ἐπ' Ἐμέ ἤλπισε καί ῥύσομαι Αὐτόν·

σκεπάσω Αὐτόν, ὅτι ἔγνω τό ὄνομά Μου.

Κεκράξεται πρός με καί ἐπακούσομαι Αὐτοῦ,

μετ' Αὐτοῦ εἰμί ἐν θλίψει,
 ἐξελοῦμαι Αὐτόν καί δοξάσω Αὐτόν.
 Μακρότητα ἡμερῶν ἐμπλήσω Αὐτόν
 καί δείξω Αὐτῷ τό σωτήριόν μου.

Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα.

Ἡ ΕΥΧΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Ἐλλαμψον ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν,
 φιλάνθρωπε Δέσποτα,
 τό τῆς Σῆς Θεογνωσίας ἀκήρατον φῶς
 καί τούς τῆς διανοίας ἡμῶν
 ὀφθαλμούς διάνοιξον
 εἰς τήν τῶν εὐαγγελικῶν Σου κηρυγμάτων
 κατανόησιν.

Ἐνθες ἡμῖν

καί τόν τῶν μακαρίων Σου ἐντολῶν φόβον,
 ἵνα, τάς σαρκικάς ἐπιθυμίας

πάσας καταπατήσαντες
 πνευματικήν πολιτείαν μετέλθωμεν,
 πάντα τά πρός εὐαρέστησιν τήν Σῆν
 καί φρονούντες καί πράττοντες.

Σύ γάρ εἶ ὁ φωτισμός
 τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν,
 Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν,
 καί Σοί τήν δόξαν ἀναπέμπομεν

σύν τῷ ἀνάρχῳ Σου Πατρί
καί τῷ Παναγίῳ καί ἀγαθῷ
καί ζωοποιῷ Σου Πνεύματι,
νῦν καί ἀεί
καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ Κατά Λουκᾶν

**Ἁγίου Εὐαγγελίου τό ἀνάγνωσμα! (Λουκ.
ζ' 11-16)**

Πρόσχωμεν!

**Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός
μέ τό λόγο Του**

**ἀνασταίνει τόν πεθαμένο γιό τῆς χήρας,
πού πήγαιναν νά θάψουν στό Νεκροταφεῖο
τῆς Ναῖν!**

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ,

11 ἔπορευέτο ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν καλουμέ-
νην Ναῖν·

καί συνεπορεύοντο Αὐτῷ

οἱ Μαθηταί Αὐτοῦ ἱκανοί καί ὄχλος πο-
λός.

Τόν καιρό ἐκεῖνο,

πῆγε ὁ Ἰησοῦς σέ μιά πόλη

πού λεγότανε Ναῖν.

Μαζί Του ἦταν ἀρκετοί μαθητές Του

καί πολύ πλῆθος.

12^ο Ως δέ ἤγγισε τῇ πύλῃ τῆς πόλεως
καί ἰδοῦ, ἐξεκομίζετο τεθνηκῶς
υἱὸς μονογενῆς τῇ μητρὶ αὐτοῦ· καὶ αὕτη
ἦν χήρα·
καὶ ὄχλος τῆς πόλεως ἱκανὸς ἦν σὺν
αὐτῇ.

Καθὼς ὁμῶς πλησίαζε στὴν πύλη τῆς
πόλης
βγάζανε ἓναν πεθαμένο,
πού ἦταν τὸ μονάκριβο παιδί τῆς μάνας
του,
ἢ ὅποια μάλιστα ἦταν χήρα.
Κόσμος πολὺς ἀπὸ τὴν πόλη τὴ συνό-
δευε.

13 Καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Κύριος, ἐσπλαγχνί-
σθη ἐπ' αὐτῇ
καὶ εἶπεν αὐτῇ· -Μὴ κλαῖε.

14 Καὶ προσελθὼν ἤψατο τῆς σοροῦ,
οἱ δέ βαστάζοντες ἔστησαν καὶ εἶπε·
-Νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι!

Ὅταν εἶδε τὴν χήρα ὁ Κύριος,
τὴ σπλαγχνίστηκε καὶ τῆς εἶπε: Μὴν
κλαῖς.

Ἐπειτα προχώρησε, ἀκούμπησε τὴ σορὸ
καί, ἀφοῦ στό μεταξύ
αὐτοὶ πού βάσταζαν τὸ φέρετρο σταμά-
τησαν,
εἶπε: Νεαρέ, σέ διατάζω, σήκω!

15 Καί ἀνεκάθισεν ὁ νεκρός, καί ἤρξατο
λαλεῖν·

καί ἔδωκεν αὐτόν τῇ μητρὶ αὐτοῦ.

16 Ἐλαθε δέ φόβος ἅπαντας,
ὅτι προφήτης μέγας ἐγήγερται ἐν
ἡμῖν·

καί ὅτι ἐπεσκέψατο ὁ Θεός τόν
λαόν Αὐτοῦ

καί ἐδόξαζον τόν Θεόν, λέγοντες·

Καί ἀμέσως ἀνακάθισε ὁ νεκρός κι

ἄρχισε νά μιλά.

Ἵησοῦς τόν παρέδωσε στή μητέρα του.

Ὅλους τοὺς κυρίεψε δέος

καί δόξασαν τό Θεό λέγοντας ὅτι μεγά-

λος προφήτης ἐμφανίστηκε ἀνάμεσά μας

καί ὅτι ὁ Θεός ἦρθε νά σώσῃ τό λαό Του.

ΣΧΟΛΙΑ

ΣΤΗΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΕΡΙΚΟΠΗ

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (7,11-16)

«Ὁ Πατήρ ἀπέσταλκε τόν Υἱόν

Σωτῆρα τοῦ κόσμου!»

Ὁ Μονογενῆς Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ

ἐμπεριέχει μέσα του δύο στοιχεῖα:

τήν Ἀλήθεια καί τή Χάρη!

Ἡ Ἀλήθεια χαρίζει τό φῶς τῆς διδασκαλί-

ας

καί ἡ Χάρη χαρίζει τή δύναμη τῆς Ζωῆς!

Αὐτός εἶναι ὁ «Ὄλος Χριστός!» ὁ «Totus
Christus»

Αὐτόν τόν Ἰατρόν ἀποστέλλει ὁ Θεός
στόν κόσμο πού πορεύεται πρὸς τόν θάνα-
τον,

γιά νά ἀνακόψη τήν πορεία του
καί νά ἀναστήση τού πεθαμένου.

Ὁ Χριστός Ἐπισκέφτηκε τόν κόσμο,
γιά νά ἀναστήση τόν πεθαμένο ἄνθρωπο!

Ποιά σχέση συνδέει
τήν ἀποστολική μέ τήν Εὐαγγελική πε-
ρικοπή;

Καί οἱ δύο περικοπές παρουσιάζουν
τόν Ζωοδότη Χριστό,

τόν Υἱό καί Λόγο τοῦ Θεοῦ,
νά ἀνασταίνη ἓναν πεθαμένο!

Ἡ Ἀποστολική περικοπή
παρουσιάζει

τήν ἀνάσταση τοῦ πνευματικά νεκροῦ
Σαύλου,

πού πολεμοῦσε τόν Χριστό
καί ἡ Εὐαγγελική περικοπή
παρουσιάζει

τήν ἀνάσταση τοῦ υἱοῦ μιᾶς χήρας στήν
πόλη Ναῖν.

Καί τά δύο θαύματα τά κάνει
ὁ Ζωοδότης Χριστός,
ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ,

μέ τό λόγο Του!

Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἦλθε νά συναντήσῃ καί νά ἀναιρέσῃ τό θάνατο, νά λύσῃ τά ἔργα τοῦ διαβόλου (Αἴω. 3,8)

«Ἐπεσκέψατο ὁ Θεός τόν λαόν Αὐτοῦ!»

Ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσε ἐν ἡμῖν» (Ἰω. 11,25).

Τά Χριστούγεννα θά ψάλλωμε τό ἐξαποστειλᾶριο

«Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς ἐξ ὕψους ὁ Σωτήρ ἡμῶν!

Ἀνατολή ἀνατολῶν! Καί οἱ ἐν σκότει καί σκια

Εὔρομεν τήν Ἀλήθειαν! Καί γάρ ἐκ τῆς Παρθένου

ἐτέχθη ὁ Κύριος!»

ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΤΩΝ ΦΩΤΙΣΘΕΝΤΩΝ

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ κρύβει μέσα του μυστική θεία δύναμη ζωῆς πού θεραπεύει καί ἀνασταίνει τό νεκρωμένο ἄνθρωπο.

Ἄν πιστεύωμε πραγματικά στή Θεότητα τοῦ Χριστοῦ, μποροῦμε νά ἀξιοποιήσωμε τόν Μεγάλο Ἰατρό πού ἔστειλε στόν κόσμο ὁ Θεός! Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ, αὐτός πού ἐκήρυττε καί τόν ἀκουγαν οἱ ἄνθρωποι, εἶναι ὁ ἴδιος μέ αὐτόν πού κατέγραψαν οἱ Ἀπόστολοι στίς σελίδες τῆς Καινῆς

Διαθήκης και οι Προφήτες στις σελίδες τῆς Παλαιᾶς και μέ αὐτόν πού ἀκοῦμε ἐμεῖς σήμερα νά διαβάζεται, και τόνδιαβά-ζει και καθέννας μας σήμερα! Εἶναι τό μοναδικό φάρμακο πού ἔφερε στόν κόσμο ὁ Χριστός και μέ αὐτό, μέ τό λόγο Του, ἀγιάζει και θεραπεύει τά πάντα. Αὐτός εἶναι ἡ κραταιά δύναμη τοῦ Θεοῦ! Μέ τό Λόγο Του ἐδημιούργησε τόν κόσμο και στόν παντοδύναμο λόγο Του ὑπακούουν τά πάντα! Ὅλα τά θαύματα πού ἔκανε στή ζωή Του ὁ Χριστός και ὅλοι οἱ ροφήτες στή Παλαια ἐποχή μέ τή δύναμη τοῦ λόγου Του τά ἔκαναν! Μέ τό λόγο του θεράπευε ἀρώστειες, συγχωροῦσε ἁμαρτίες, ἔδιωχνε τά δαιμόνια, ἀνάστανε νεκρούς, νίκησε τό Διάβολο και θεράπευσε τό Θάνατο!

Μέ αὐτό τό παντοδύναμο ὄπλο μᾶς ὀπλίζει τούς χριστιανούς ὅταν βαπτίζομαστε γιατί μᾶς ἐνώνει στό σῶμα Του!

Μή φοβᾶστε τίποτε ἀδελφοί! Πίστεύετε μόνο και μελετᾶτε, γιά νά γνωρίσετε και νά ἀγαπήσετε τό λόγο Του, και ἀξιοποιήστετέ τον! Μέ αὐτόν μπορείτε νά ἀναινίσετε τόν κόσμον!

**ΠΩΣ ΑΞΙΟΠΟΙΟῦΜΕ ΤΟ ΛΟΓΟ
ΤΟΥ ΘΕΟΥ**

α) Μελετοῦμε μέ πόθο τήν Ἁγία Γραφή καί προσπαθοῦμε νά τήν κατακτήσωμε, νά τήν καταγράψωμε μέσα στήν καρδιά μας καί νά τήν ἐφαρμόζωμε στή ζωή μας!

Ἐν ὄλῳ ἡ Ἁγία Γραφή καί ὁλος ὁ Νόμος τοῦ Θεοῦ συμπυκνώνεται σέ μιά μόνο ἐντολή! Στήν ἀγάπη! Ἀγαπᾶτε τό Θεό καί ἀγαπᾶτε ἀλλήλους! Ἀγαπῶ σημαίνει: θέλω καί ἐργάζομαι τό καλό αὐτοῦ πού ἀγαπῶ! Καί ἀγαπῶ πρῶτα τό Θεό καί τόν πλησίον! Τό Θεό τόν ὑπηρετῶ μέ τό πού Τόν λατρεύω καί σέβομαι καί τιμῶ τό ὄνομά Του. Μέ τό πού τηρῶ τίς ἐντολές Του, καί ἐργάζομαι τό καλό καί τή σωτηρία τῶν παιδιῶν Του, Τόν ὑμνῶ καί Τόν δοξάζω!

Ἡ λατρεία τῆς Ἐκκλησίας πρός τό Θεό εἶναι σύναξη πιστῶν, ἀνάγνωσις τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί ὕμνοι! Αὐτό πού ἐργαζόμαστε στούς Ναούς μέ τή λατρεία καί τήν ψαλμωδία, τό ἐργαζόμαστε καί καθημερινά στή ζωή μας, ἔξω ἀπό τούς Ναούς, μέ τά ἔργα τά καλά, τά ἅγια, τῆς ἀγάπης, πού ἐφαρμόζομε τίς ἐντολές Του καί ἐργαζόμαστε τήν ἀγάπη καί βοηθοῦμε τούς ἀδελφούς μας νά σωθοῦν! Ἡ ἁγία Γραφή, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ τροφή μας!

Ἡ πρώτη ἀπάντησις πού ἔδωκε ὁ Ἰησοῦς,

μετά τή Βάπτισή Του, ὅταν νήστευε σαράντα μέρες στήν ἔρημο καί ἦλθε ὁ Διάβολος νά τόν πειράξῃ, ἔχει ιδιαίτερη σημασία γιά τή ζωή μας! Προσπαθεῖ νά τόν χτυπήσῃ στήν οὐσία Του! Νά Τόν παρασύρῃ στήν παράβαση τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ! Τόν βρῆκε πεινασμένο καί τοῦ λέει: Πεινᾶς τώρα. Πές λοιπόν νά γίνουν αὐτές οἱ πέτρες ἄρτοι. Καί ὁ Ἰησοῦ ἀποκρούει: «Οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος! Ἄλλ' ἐπιπαντρί ρήματι ἐκπορευομένῳ διά στοματος Θεοῦ!»

Τό πώτιστο ἔργο μας, δέν εἶναι νά τρῶμε καί νά πίνουμε, παρα νά ἔργαζώμαστε τό Λόγο τοῦ Θεοῦ!, πού εἶναι ὁ σεβασμός τοῦ Θεοῦ καί ἡ ἐκτέλεση, ἡ ἐργασία τῆς ἀγάπης! Τῆς βοήθειας τοῦ ἀδελφοῦ νά σωθῆ!

νά γνωρίζουμε τό Νόμο τοῦ Θεοῦ καί νά τόν ἐφαρμόζουμε στή ζωή μας. Ἔτσι λατρεύουμε ἐν ἐπιγνώσει τό Θεό, γιατί ζοῦμε τό θέλημά Του, πού εἶναι ζωή καί ἀνάσταση!

β) Τός χρέο μας ἐπίσης εἶναι νά μεταδίδουμε το λόγο τοῦ Θεοῦ, τό λόγο τῆς ζωῆς καί στους ἄλλους. Νά ἀνασταίνουμε τούς ἀνθρώπους ἀπό τόν πνευματικό θάνατο τῆς ἄγνοιας καί τῆς ἁμαρτίας. Νά φωτί-

ζωμε μέ τό λόγο τοῦ Θεοῦ τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων. Μέ τόν τρόπο αὐτό τούς ξυπνοῦμε καί τούς σηκώνομε ἀπό τόν πνευματικό θάνατο τῆς ἁμαρτίας καί τῆς ἄγνοιας πού ζοῦν! Κάνομε δηλ. πράξη αὐτό πού διακηρύττει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης στήν ἀρχή τῆς Α΄ Καθολικῆς Ἐπιστολῆς του ὅτι εἶναι τό περιεχόμενο τῆς ζωῆς τῶν χριστιανῶν: «Ὁ ἦν ἀπ' ἀρχῆς, ὁ ἀκηκόαμεν, ὁ ἐωράκαμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὁ ἐθεασάμεθα καί αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν, περὶ τοῦ λόγου τῆς ζωῆς· καί ἡ ζωὴ ἐφανερώθη, καί ἐωράκαμεν καί μαρτυροῦμεν καί ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἣτις ἦν πρὸς τὸν πατέρα καί ἐφανερώθη ἡμῖν· ὁ ἐωράκαμεν καί ἀκηκόαμεν, ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν, ἵνα καί ὑμεῖς κοινωνίαν ἔχητε μεθ' ἡμῶν καί ἡ κοινωνία δὲ ἡ ἡμετέρα μετὰ τοῦ πατρὸς καί μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καί ταῦτα γράφομεν ὑμῖν, ἵνα ἡ χαρὰ ἡμῶν ἦ πεπληρωμένη». (Α΄ Ἰω. 1,1-4)

Τό συμπέρασμα τοῦ θαύματος πού περιγράφει ἡ σημερινή περικοπή, ὅτι «ὁ Θεὸς ἐπισκέφτηκε τό λαό Του», ἐπιβεβαιώνει τὴν ὑπόσχεση πού εἶχε δώσει ὁ Θεὸς τὴν παλαιὰ ἐποχή, «ὅτι θά κατοική νά κατοικήσῃ ἀνάμεσα στό λαό Του καί νά ζήσει

μαζύ Του», (Β΄ Κορ. 6, 16). Μετά δέ ταῦτα ὁ Θεός: «Επί τῆς γῆς ὤφθη καί τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη». (Βαρούχ) Ὁ Θεός λοιπόν, πού ἐπεσκέφθη τούς ἀνθρώπους, Αὐτός πού ἀνέστησε τόν υἱό τῆς χήρας, Αὐτός ἐκάλεσε καί τόν Παῦλο, τόν ἀνέστησε ἐκ νεκρῶν καί τοῦ ἀνέθεσε τό κήρυγμα τῆς Ἀναστάσεως καί σωτηρίας στά Ἑθνη.

Αὐτός καλεῖ κι ἐμᾶς νά ἀγαπήσωμε τό λόγο Του καί νά τόν μεταδώσωμε στούς γύρω μας καί νά τούς ὀδηγήσωμε στήν ἀληθινή ζωή τοῦ Θεοῦ, μαθαίνοντάς τους νά μελετοῦν καί νά τρέφωμαι μέ τό λόγο τοῦ Θεοῦ!

**ΕΝΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΩΣ
ΜΕ ΤΟ ΘΕΟ**

Ὅλη ἡ ζωή, ἡ πρόοδος, ἡ εὐτυχία μας
ἐξαρτᾶται
ἀπό τό φῶς καί τή δύναμη,
τή Σοφία καί τή Χάρη τοῦ Θεοῦ.
Αὐτά τά δύο πνευματικά κεφάλαια
μποροῦμε νά τά ἐξασφαλίσωμε,
ἀν καθιερώσωμε μιά μικρή καί εὐκόλη
πνευματική ἄσκηση
στήν καθημερινή μας ζωή.

Ἡ πνευματικὴ αὐτὴ ἄσκηση εἶναι
 μιὰ καθημερινή συνάντηση μέ τό Θεό κά-
 θε πρωί,

χωρισμένη σέ δύο ἡμίχρονα.

Ἡ διάρκεια κάθε ἡμίχρονου
 ἐξαρτᾶται ἀπό τό χρόνο πού διαθέτει καδέ-
 νας

καί ἀπό τή δίψα πού ἔχει γιά ἀληθινή
 ζωή!

Καδιέρωσε τήν στό καθημερινό σου πρό-
 γραμμα

Στό πρῶτο ἡμίχρονο

ἀκους τό Θεό νά σοῦ μιλά, καθώς διαβά-
 ζεις:

ἓνα κεφάλαιο, μιὰ παραγράφο,
 ὅσο θέλεις, ὅσο τραβᾷ ἡ ὄρεξή σου κάθε μέ-
 ρα,

ἀπό ἓνα βιβλίο τῆς Ἁγίας Γραφῆς!

Ὅταν τελειώσης τήν ἀνάγνωση τοῦ βιβλί-
 ου,

μετά ἀπό ἓνα ἤ δύο μῆνες,

ἀρχίζεις ξανά τήν ἀνάγνωση τοῦ ἴδιου βι-
 βλίου

ἀπό τήν ἀρχή γιά δεύτερη καί τρίτη φορά.

Στό πρῶτο ἡμίχρονο καθώς διαβάζεις

ὁ Θεός Σοῦ λέει,

σοῦ δείχνει τί πρεπεῖ νά κάνης,

σου φανερώνει τό μυστικό, ὅτι βρίσκεται δί-

πλά σου

ἔτοιμος νά σέ βοηθήση νά ξεπεράσης
κάθε δυσκολία πού ἔχεις μπροστά σου!

Ἀρκεῖ νά τρέξης κοντά Του,
μέ ταπείνωση καί μετάνοια,

νά τοῦ ζητήσης συγνώμη,

πού Τόν ἔχεις λησμονήσει τόσο καιρό!

Στό δεύτερο ἡμίχρονο, καθώς προσεύχεσαι,

μιλᾷς ἐσύ στό Θεό

καί ὁ Θεός ἀκούει ἐσένα νά τοῦ μιλᾷς:

- Νά Τόν εὐχαριστεῖς

γιά τήν ἀγάπη Του!

- Νά Τόν δοξολογῆς

ἀναγνωρίζοντας τό μεγαλεῖο Του!

- Νά τοῦ ἐξομολογήσαι τή μετάνοιά σου

- Καί νά Τόν παρακαλεῖς

γιά κάθε τί πού Τόν ἔχεις ἀνάγκη!

Από τήν ανάγνωση τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ,
 πού κάνεις στό πρῶτο ἡμίχρονο,
 ἀντλεῖς σοφία,
 δηλαδή παίρνεις φῶς νά βλέπης τό σωστό,
 νά κατανοῆς τό θέλημά Του,
 αὐτό πού πρέπει νά κάνης!
 Ἄπό τό δεύτερο ἡμίχρονο,
 μέ τήν προσευχή,
 παίρνεις τή βοήθεια,
 τή δύναμη πού χρειάζεσαι
 γιά νά ἐκτελῆς τό χρέος σου,
 τό θέλημά Του.
 * * * * *

ΤΟ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ
 ΤΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
 ΕΙΝΑΙ ΙΕΡΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ
 ΘΕΟΥ

Διάλογος, Συνομιλία μέ τό Θεό!

Ἀκρόαση καί Διδασκαλία,
 ἀκοῦμε τό λόγο Του.

Καί Προσευχή!

Ἀποκρινόμαστε, κουβεντιάζομε μαζί Του!

Λόγος, κάλεσμα τοῦ Θεοῦ
 πρὸς τόν ἄνθρωπο
 καί λόγος, θετική ἀπόκριση,
 τοῦ ἀνθρώπου
 στό κάλεσμα τοῦ Θεοῦ!

Αὐτές εἶναι οἱ δύο ὄψεις
τῆς Λατρείας τῆς Ἐκκλησίας!

Ἡ Ἐκκλησία «μαρτυρεῖ»,
φανερώνει καί διδάσκει τήν Ἀλήθεια!

Ἀλήθεια εἶναι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ!

Τί εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ;
Τό ἔργο τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου

(Ἰωάν. 17,)

Ὁ Ἐνυπόστατος Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ,
μέ τήν ἐνανθρώπησή Του,
ἔφερε στους ἀνθρώπους
τό λόγο τοῦ Θεοῦ, τήν ἀγάπη Του.

Τό κάλεσμά τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν ἀνθρωπο
νά ἐπιστρέψῃ κοντά Του.

Καί δέν «ἐδίδαξε» μόνο,
ἀλλά καί «ἔπραξε»!

Ἐδειξε μέ τό παράδειγμά Του
τήν πρακτική ἐφαρμογή τῆς ὑπακοῆς
στήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ!

Ἐδειξε τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ
μέ τή συμπαράστασή Του
πρὸς τούς ἀνθρώπους
καί τή βοήθεια που τούς πρόσφερε
γιά τή σωτηρία τους!

Ἔστι εὐχαρίστησε τόν Πατέρα!
Καί ὁ Θεός τόν ἐδόξασε

μέ τήν ἀνάστασι, τήν ἀνάληψη Του
 στους οὐρανοὺς
 καί τήν ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός καθέδρα.
 «Τοῦ ἔδωκε πᾶσαν ἐξουσίαν
 ἐν οὐρανῷ καί ἐπί γῆς καί περιμένει τήν
 ὥρα νά κρίνη τούς ἀνθρώπους

Ἐπραξε δηλαδή ὁ Νέος Ἀδάμ,
 αὐτό πού δέν ἔπραξε ὁ Πρῶτος Ἄνθρωπος
 ὁ ὁποῖος δυσaráστησε τό Θεό καί ἀπομα-
 κρύνθηκε ἀπό κοντά Του.

ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ὁ Χριστός, ἡ ζωή καί τό ἔργο Του,
 εἶναι τό μέγα μυστήριον
 τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου!
 Ἰερουργησε τό θέλημα τοῦ Θεοῦ,
 ἵδρυσε τήν Ἐκκλησία
 καί παρέδωκε σ'αὐτήν
 τήν ἱερουργία τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ
 τῆ δυσιαστική διακονία τῆς ἀγάπης,
 τήν ἱερουργία τῆς ζωῆς καί τοῦ ἔργου Του,
 τό Μυστήριον τῆς Θεῆς Εὐχαριστίας,
 τήν «Ἀνάμνησή Του».

Ἡ Ἐκκλησία ζεῖ καί ἱερουργεῖ, ἐργάζεται
 τό Μυστήριον τοῦ Χριστοῦ!

Μέ τή ζωή καί τό ἔργο της
 ἱερουργεῖ τή ζωή καί τό ἔργο
 τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ.
 Ζεῖ τόν Χριστό μέ δύο τρόπους:

α)

Ὁ πρῶτος τροπος εἶναι
 φανερός, ἐξωτερικός, πρακτικός!
 πρακτική, ἐξωτερική ζωή καί δράση,
 ἐργασία τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ!
 Ἀκούει τό λόγο Του,
 καί Φωτίζεται
 καί μαθαίνει αὐτά πού θέλει ὁ Θεός
 πού ἀγιάζουν τόν ἄνθρωπο
 καί «εὐχαριστοῦν» τό Θεό.
 Τηρεῖ τό Νόμο Του, τό πολίτευμά Του,
 τό ὁποῖο στήν οὐσία Του εἶναι
 μαρτυρία καί βίωση
 τῆς Ἀληθείας τῆς πίστεως!
 Γνωρίζομε, πιστευομε καί ζοῦμε
 τήν Ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ,
 πού εἶναι Ἀγάπη καί Ἀλήθεια καί Φῶς!
 Ἡ ἀγάπη, εἶναι ἐργασία, δυσιαστική δια-
 κονία
 γιά τή σωτηρία τῶν ἀδελφῶν.

β)

Ὁ δεύτερος τρόπος μέ τόν ὁποῖο
 ἡ Ἐκκλησία ζεῖ τό Χριστό,

εἶναι μυστικός, ἐσωτερικός, πνευματικός.

Εἶναι ἡ μυστική, ἡ πνευματική,
ἡ ἐσωτερική ζωὴ καὶ ἐργασία της,
ὁ διάλογος,

τό δράμα πού ἱεουργεῖ μέ τό Θεό,

Στή Λαρεία της ἡ Ἐκκλησία
«διαλέγεται», συνομιλεῖ, μέ τό Θεό.

Ζεῖ τήν πίστη, τή διδασκαλία της,
μέ τίς μυστικές τελετές τῶν μυστηρίων της,
διά τῶν ὁποίων ἐνώνεται μυστικά μέ τόν
Χριστό καί ζεῖ τή ζωὴ Του!

Δέχεται δηλαδή τή δωρεά τοῦ Θεοῦ
καί ἐνισχύεται μέ τή δύναμή Του
καί βοηθεῖται,

νά ἐργάζεται στήν πρακτική ἐξωτερική ζωὴ
της τό θέλημά Του,
τίς ἐντολές Του, μέ Δύναμη τοῦ Θεοῦ!

Ἡ προσευχή τῆς Ἐκκλησίας
εἶναι ἡ τρυφερή συνομιλία
τῆς Νύφης Ἐκκλησίας
μέ τό Νυμφίό Χριστό,
καί κορυφώνεται

στή μυστική ἔνωση καί κοινωνία
τῆς Θεῖα Εὐχαριστίας.

Τό οὐσιαστικό περιεχόμενο τῆς Λατρείας
τῆς Ἐκκλησίας εἶναι
Διδασκαλία τῆς Ἀλήθειας καί προσευχή.

Στήν Ἐκκλησιαστική Σύναξη

τῆς Θείας Λειτουργίας

κάθε Κυριακή καί κάθε μέρα ἱερουργεῖται

τό μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας

Ἡ ζωή καί τό ἔργο μέ τό ὁποῖο ὁ Υἱός
ἐργάστηκε τήν Εὐχαριστία τοῦ Πατέρα!

Τή Θεία Εὐχαριστία!

Τό Μυστήριο αὐτό,

ἡ ἱερουργία τῆς Θείας εὐχαριστίας
εἶναι ἡ μυστική καί ζωτανή ἀναπαρά-
σταση

καί βίωση τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ!

Ἡ Ἐκκλησία συνάγεται

στό Ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ!

Σέ κάθε σύναξη τῆς Ἐκκλησίας

Ὁ Κύριος Ἰησοῦ Χριστός,

«Ὁ ὢν καί ὁ Ἦν καί ὁ Ἐρχόμενος»

«πάλιν ἔρχεται ἐν μέσῳ ἡμῶν»

καί ἀγιάζει τήν Ἐκκλησία.

Στό πρῶτο μέρος τῆς Θείας Λειτουργίας
«Κηρύττει» τό λόγο τοῦ Εὐαγγελίου Του,
καί θεραπεύει τάς ἀσθενείας τοῦ Λαοῦ Του,
ὅπως τότε πού περιώδευε στήν Παλαιστίνη.

Στό δεύτερο μέρος τῆς Θείας Λειτουργίας

Ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος «ἱερουργεῖ»

θυσία τῆς ζωῆς Του!

Ἐπιτελεῖ
τό μυστήριον τῆς ἀναμνήσεώς Του,
καί τρώγει τό πάσχα Του μεθ' ἡμῶν,
προτοῦ τό φάγη «καινόν»
στή Βασιλεία Τῶν οὐρανῶν!

* * *

Παραδέτομε ἐδῶ καί τήν ἀποστολική περι-
κοπή πού ἦταν ἀρχικά συνδεδεμένη μέ
τό Εὐαγγέλιον τῆς Γ' Κυριακῆς Λουκᾶ

Προκείμενον. Ἦχος γ'. Ψαλμός 46.

Ψάλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν, ψάλατε.

Πάντα τά ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Πρός Γαλάτας Ἐπιστολῆς Παύλου
τό ἀνάγνωσμα (1,11-19)

Στό ἔργο τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου
ἡ πρωτοβουλία τοῦ εὐαγγελισμοῦ
ἀνήκει στό Θεό!

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΠΟΥ ΚΗΡΥΤΤΕΙ

Ο ΠΑΥΛΟΣ

ΤΟΥ ΔΟΘΗΚΕ ΔΙ ΑΜΕΣΟΥ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΣ
ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Τό Εὐαγγέλιον πού κηρύττει ὁ Ἀπόστο-
λος Παῦλος δέν τό διδάχτηκε ἀπό ἄνθρω-
πο, ἀλλά «δι' ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ».

Τά αὐτοβιογραφικά στοιχεῖα πού κατα-

θέτει ἀπό τή ζωή του, σχετικά μέ τό ποιός τόν κάλεσε καί ποιός τοῦ δίδαξε τό Εὐαγγέλιο καί τοῦ ἀνέθεσε τήν ἀποστολή νά εὐαγγελίζεσαι τά ἔθνη, βεβαιώνουν τή θεία καταγωγή καί προέλευση τοῦ κηρύγματός του.

Τά περιστατικά τῆς κλήσεώς του ἐκτίθενται ἀναλυτικώτερα σέ τρία κεφάλαια τῶν "Πράξεων" 1) Πράξ. 9,1-30. 2) Πράξ. 22,1-21. 3) Πράξ. 26,1-20.

Ἡ περικοπή διαβάζεται καί στίς μνημέες τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, (23 Ὀκτωβρίου καί Κυριακή μετά τήν Χριστοῦ Γέννησιν), πρώτου Ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων.

Ἄδελφοί,

¹¹ γνωρίζω ὑμῖν τό εὐαγγέλιον
τό εὐαγγελισθέν ὑπ' ἐμοῦ
ὅτι οὐκ ἔστι κατά ἄνθρωπον·

Ἄδελφοί, σᾶς κάνω γνωστό,
ὅτι τό εὐαγγέλιο πού σᾶς κήρυξα
δέν προέρχεται ἀπό ἄνθρωπο.

¹² οὐδέ γάρ ἐγώ
παρά ἀνθρώπου παρέλαβον αὐτό
οὔτε ἐδιδάχθην,
ἀλλά δι' ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Γιατί κι ἐγώ οὔτε τό παρέλαβα, οὔτε τό

διδάχτηκα ἀπό ἀνδρωπο, ἀλλά μου τό
ἀποκάλυψε ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

¹³ Ἦκούσατε γάρ τήν ἐμήν ἀναστροφήν
ποτε ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ,

ὅτι καθ' ὑπερβολήν ἐδίωκον
τήν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ
καί ἐπόρθουν αὐτήν,

¹⁴ καί προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ

ὑπέρ πολλούς συνηλικιώτας
ἐν τῷ γένει μου,

περισσοτέρως ζηλωτής ὑπάρχων
τῶν πατρικῶν μου παραδόσεων.

Ἀσφαλῶς ἀκούσατε γιά τή διαγωγή μου
ὅσο ἀνῆκα στήν ἰουδαϊκή θρησκεία, ὅτι
κατεδίωκα μέ πάθος τήν ἐκκλησία τοῦ
Θεοῦ

καί προσπαθοῦσα νά τήν ἐξαφανίσω.

Καί πρόκοβα στόν Ἰουδαϊσμό πιό πολύ
ἀπό πολλούς συνομήλικους συμπα-
τριῶτες μου

γιατί εἶχα μεγαλύτερο ζῆλο

γιά τίς προγονικές μου παραδόσεις.

¹⁵ Ὅτε δέ εὐδόκησεν ὁ Θεός

ὁ ἀφορίσας με ἐκ κοιλίας μητρός μου
καί καλέσας διά τῆς χάριτος Αὐτοῦ

¹⁶ ἀποκαλύψαι τόν υἱόν Αὐτοῦ ἐν ἐμοί,

ἵνα εὐαγγελίζωμαι Αὐτόν ἐν τοῖς ἔθνεσιν,
εὐθέως οὐ προσανεθέμην σαρκί καί

αἷματι,

¹⁷οὐδέ ἀνῆλθον εἰς Ἱεροσόλυμα
πρός τούς πρό ἐμοῦ ἀποστόλους,
ἀλλά ἀπῆλθον εἰς Ἀραβίαν,
καί πάλιν ὑπέστρεψα εἰς Δαμασκόν.

Ὅταν ὁμῶς εὐδόκησε ὁ Θεός,
ὁ Ὅποῖος μέ ξεχώρισε
ἀπό τήν κοιλιὰ τῆς μητέρας μου
καί μέ κάλεσε διά τῆς χάριτός Του
νά ἀποκαλύψη μέσα μου τόν Υἱό Του,
γιά νά κηρύττω Αὐτόν στά ἔθνη,
ἀμέσως δέν συμβουλευτήκα ἀνθρώπους
οὔτε ἀνέβηκα στά Ἱεροσόλυμα νά δῶ
ἐκεῖ-νους πού ἦταν ἀπόστολοι πρῖν ἀπό
μένα, ἀλλά ἔφυγα στήν Ἀραβία
καί ὕστερα ξαναγύρισα στή Δαμασκό.

¹⁸Ἐπειτα μετά ἔτη τρία ἀνῆλθον εἰς Ἱεροσό-
λυμα

ἱστορῆσαι Πέτρον,
καί ἐπέμεινα πρὸς αὐτόν ἡμέρας δεκαπέ-
ντε·

¹⁹ἕτερον δέ τῶν ἀποστόλων οὐκ εἶδον
εἰ μή Ἰάκωβον τόν ἀδελφόν τοῦ Κυρίου.

Ἐπειτα μετά ἀπό τρία χρόνια ἀνέβηκα
στά Ἱεροσόλυμα νά γνωρίσω ἀπό κοντά
τόν Πέτρο καί ἔμεινα κοντά του δεκαπέ-
ντε μέρες.

Ἄλλον ἀπό τούς ἀποστόλους δέν εἶδα

παρά τόν Ἰάκωβο, τόν ἀδελφό τοῦ Κυρίου.

Ἡ ἐνότητα τῆς περικοπῆς
ὀλοκληρώνεται μέ τούς στίχους
20-24 τοῦ ἴδιου κεφαλαίου,

τούς ὁποίους καί παραθέτομε ἐν συνεχείᾳ.

20 Ἄ δέ γράφω ὑμῖν,
ἰδοῦ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὅτι οὐ ψεύδομαι.

21 Ἐπειτα ἦλθον εἰς τά κλίματα
τῆς Συρίας καί τῆς Κιλικίας.

Γιά ὅσα σᾶς γράφω
ὁμολογῶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ,
ὅτι δέν λέω ψέματα.

Ἐπειτα ἦρθα στήν περιοχὴ τῆς Συρίας
καί τῆς Κιλικίας.

22 Ἡμεν δέ ἀγνοούμενος τῷ προσώπῳ
ταῖς Ἐκκλησίαις τῆς Ἰουδαίας
ταῖς ἐν Χριστῷ·

23 μόνον δέ ἀκούοντες ἦσαν
ὅτι ὁ διώκων ἡμᾶς ποτέ
νῦν εὐαγγελίζεται τήν πίστιν
ἦν ποτε ἐπόρθει,

24 καί ἐδόξαζον ἐν ἐμοί τόν Θεόν.

Καί ἡμουν προσωπικά ἀγνωστος
στῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ
πού θρίσκονται στήν Ἰουδαία.

Ἄκουγαν μόνο πώς αὐτός πού κάποτε μᾶς
καταδίωκε, τώρα κηρύττει τήν πίστη

πού ἄλλοτε προσπαθοῦσε νά ἐξαφανίση.
Καί δόξαζαν ἐξ αἰτίας μου τό Θεό.

ΑΝΑΓΓΕΛΙΑ ΕΟΡΤΩΝ
ΤΗΣ ΑΡΧΟΜΕΝΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Τετάρτη 9 Ὀκτωβρίου

Μνήμη του Ἀγίου Ἀποστόλου
Ἰακώβου, υἱοῦ τοῦ Ἀλφαίου

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος,
γλωσσοπυρσεύτῳ πνοή,
ὡς θεῖος ἀπόστολος,
ὑποδεχθεῖς τῇ ψυχῇ, Ἰάκωβε ἔνδοξε,
ἔλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ,
ὡς ἀστήρ ἑωσφόρος,
ἔλυσας τῶν εἰδώλων, τὴν πολυθῆον νύκτα.
Καὶ νῦν ἀπαύστως δυσώπει,
ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Παρασκευή 11 Ὀκτωβρίου

Μνήμη τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου Φιλίππου,
ἐνὸς τῶν ἑπτὰ Διακόνων,
καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοφάνους
τοῦ Ὁμολογητοῦ, Ἐπισκόπου Νικαίας,
τοῦ Ποιητοῦ καὶ Γραπτοῦ (+850)

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀποστόλου

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θείας χάριτος, πλήρης ὑπάρχων,
 διηκόνησας, τῇ Ἐκκλησίᾳ,
 ὡς Διάκονος τοῦ Λόγου Ἀπόστολε,
 θεοσημείαις δὲ θείαις χρησάμενος,
 τῆς Σαμαρείας τὰ πλήθη κατηύγασας.
 Μάκαρ Φίλιππε,
 Χριστὸν τὸν Θεὸν ικέτευε,
 δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον τοῦ ὑμνογράφου Ἦχος πλ α'. Τον συνάναρχον λόγον.

Μυηθεῖς τῶν Ἀγγέλων
 Πάτερ τὸ σύντονον,
 θεοφανείας ἀρρήτου
 ἐδείχθης σάλπιγγ' χρυσεῖ,
 περιούσιον λαὸν τρέφων τοῖς λόγοις σου,
 τῶν γὰρ πανσόφων σου ὠδῶν,
 ἡ πανεύσημος μολπή,
 εὐφραίνει τὴν Ἐκκλησίαν,
 δι' ἣν λαμπρῶς ἠγωνίσω,
 θεομακάριστε Θεόφανες.

Σάββατο 12 Ὀκτωβρίου

Ὁσίου Συμεὼν τοῦ Νέου Θεολόγου

Ἀπολυτίκιον Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θείαν ἔλλαμψιν, Συμεῶν Πάτερ,
εἰσδεξάμενος, ἐν τῇ ψυχῇ σου,
φωστήρ ἐν κόσμῳ ἐδείχθης λαμπρότατος,
διασκεδάζων αὐτοῦ τὴν σκοτόμαιναν,
καὶ πάντας πείθων ζητεῖν,
ἣν ἀπώλεσαν, χάριν Πνεύματος.
Αὐτὸν ἐκτενωῶς ἰκέτευε,
δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.